

EL TEMPS

DIRECCIÓ, ADMINISTRACIÓ, PUBLICITAT I VENDES: Avda. del Baró de Càrcer, 40, 13. 46001 València. Telèfon: (96) 352 48 69. Fax: (96) 352 09 83.

REDACCIÓ DE BARCELONA: Carrer de Casanova, 46, 4-2. 08011 Barcelona. Telèfon: (93) 451 03 75 i 323 00 71. Fax: (93) 323 35 41.

REDACCIÓ DE MALLORCA: Plaça de Caterina Thomàs, 4, 4rt, B. 07001 Palma de Mallorca. Telèfon: (971) 72 07 96. Fax: (971) 72 07 63

EDITA: Edicions del País Valencià, SA.
PRESIDENT: Rafael Mansanet.
EDITOR: Eliseu Climent.

DIRECTOR: Oriol Castanys.

SUBDIRECTOR: Miquel Alberola.

REDACCIÓ DE VALÈNCIA: Jordi Sebastià (*Cap de redacció*), Lola Carrasco, Joan Morales, Ignasi Pellicer i Rafa Gil (*Fotògraf*).

REDACCIÓ BARCELONA: Assumpció Maresma (*Cap de redacció*), Oriol Malló, Pere Martí, Eduard Voltas i Mercè Montoliu.

REDACCIÓ MALLORCA: Miquel Payeras.
CORRESPONSALS: F. Robert (Andorra), C. Bellmunt (Tarragona), P. Alberola (Alacant), X. Planas (Girona), P. Codonyan (Perpinyà), J. Casaprima (Lleida).

RÚBRIQUES: Andreu Alfaro, Jordi Balló, Ramon Barnils, Pere Calders, Fabià Estapé, Joan F. Mira, Vicent Partal, J.J. Pérez Benlloch, Manuel Vicent.

COL·LABORADORS: E. Aguilera, J. Alandes. S. Alcalà, J. Fèlix, LL. Bonada, F. Bueno, F. P. Burguera, X. Bussé, J. A. Benach, F. Caballero, Romà de la Calle, C. Capdevila, Antoni Castel, E. T. Climent, J. Comellas, A. Cort, S. Cucurella, M. Domínguez, X. Duran, M. Ferrando, L. Ferri, V. Franch, C. Gàmez, J.L. Guarner, A. Guasch, J.M. Játiva, J. M. Lloró, J. Marí, X. Mínguez, J. Morell, T. Picazo, M. Porta Perales, P. Quintana, A. Reig, J. Reus, M. Serra, J. L. Sirera, M. Soler, F. Torrent, X.R. Trigo, E. Vizcarrà.

COL·LABORADORS GRÀFICS: J. Andrés, J. Celià, S. Llosà, J. Morera, V. Navarro i C. Puértolas

ARXIU: Jesús Prats (Fotografia), Marina Estarlich (Documentació).

PUBLICITAT I PROMOCIÓ: Jordi Enguix (*Cap de publicitat*), Pole Position (Catalunya) (93) 302 26 61. Fax: (93) 317 83 45. Intermedia, SA (Madrid) (91) 319 06 51. Fax: (91) 310 66 22.

SUBSCRIPCIONS: Xelo Tortosa.

PRODUCCIÓ: Francesc Selles i Josep Agustí (*Correcció lingüística*), Lina Casanovas (*Maquetació*), Faust Ripoll (*Edició*), Rosanna Puchades (*Textos*).

DISSENY: Enric Satué.

FOTOMECÀNICA: Eina Edicions SL, Anón.

IMPRESSIÓ: Rotogràfica Valenciana SAL.

DIPÒSIT LEGAL: V.853-1984

Control difusió

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotogràfic, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

Tirant de Rock

En el moment de tancar aquesta edició, encara no s'ha fet el concert de rock català a la Plaça de Bous de València. Sau, Sangtraït, Els Pets, Kartutx i Quatre mil són prou n'han estat els protagonistes. I justament cal destacar d'aquest esdeveniment un punt a què molts preferirien obviar: alguns dels millors exponents del rock nacional actuen, per primera vegada, a la capital del País Valencià. I haurien de forçar tot-hom a tenir en compte allò que ja sabem, però que molts s'havien estimat més de desaprendre: la reactivació del mercat musical en llengua catalana, represa al Principat, té possibilitats reals de consolidació sempre que es desenvolupe –i triomfe– a tots els Països Catalans. És a dir, si allò que volem és generar un circuit comercial (sales, polisportius, festes majors...) de llarg abast que pugui garantir la rendibilitat de qualsevol gira, de qualsevol distribució discogràfica catalana, llavors hem de parlar en termes nacionals. En termes d'uns hipotètics deu milions de consumidors, una franja dels quals està objectivament interessada en el rock fet ara i aquí. I no cal fer volar coloms. Només cal refrescar un poc la memòria –mirant el passat, ni que siga una mica per alt– per a adonar-se que, en menys de deu anys, un mercat pre-existent havia estat destruït. Però si existia, i funcionava, pot refer-se.

El moviment sociocultural de la nova cançó no significà tan sols un trasbals generacional, ni l'aparició d'una impressionant fornada de compositors i cantants, va ser també una manera, ben natural i fàcil, de fer treballar un concepte que corria perill de semblar pura fantasia intel·lectual: els Països Catalans. Guillem d'Efak, Ovidi Montllor o Jaume Sisa venien arreu del nostre territori, tenien els seus fans, el seu circuit. Adequaven el seu àmbit de treball als interessos del públic, i el seu públic era pertot arreu. Estalviem-nos giragonses. És cert que molts seguidors hi eren per política, per una manera molt concreta d'entendre la música en sentit provocatiu i crític, però al cap d'un temps

van prevaler les forces habituals de qualsevol mercat: els bons cantants van poder viure de la música quan ja no feien cap falta les lectures pseudopolítiques, i la resta van desaparèixer. Però el mercat, reduït si voleu a tres grans cantants, va continuar existint. La creació posterior del sistema autòmic,

la renúncia prèvia a la definició d'un marc institucional comú als Països Catalans, havia contribuït darrerament a retallar els fluxos comunicatius i culturals entre les diverses zones. S'ha aplicat una visió mesquina, menys que regionalista, de fronteres interiors més opaques que no les del franquisme. I a

aquests factors d'àmbit general, fills bords del consens democràtic, s'ha sobreposat la liquidació de la cançó com a moviment representatiu. Semblava, doncs, que els venedors d'identitats regionals es podien quedar finalment tranquils.

Però ha sorgit una generació que fa rock. Rock en català. Sense suport institucional, sense operacions planificades de màrqueting, sense que ningú els ho demanara. Han fet allò que calia, perquè era la seua manera d'expressar-se. Malgrat el boicot reiterat de certs mitjans de comunicació i l'absoluta indiferència dels comerciants del vinil, el rock català també ha arribat a València. Convertir aquesta primera excepció del "Tirant de Rock" en una tradició de normalitat dependrà, és clar, del producte i del consumidor. Però EL TEMPS tindrà almenys l'orgull de regalar, d'aquí a poques setmanes, una mostra del bo i millor que es fa en rock català. Deu fascicles i una cinta de vídeo. I un futur concert de rock a Palma de Mallorca. És un regal als lectors i, també, una manera d'enfortir una línia que aquesta revista ja practica cada setmana: la normalització del mercat cultural.

Perquè la cultura catalana ja fa temps que ha deixat de ser patrimoni de lletraferits i de ghetos daurats. Perquè regalar una cinta de *videoclips* és tan important com commemorar el *Tirant lo Blanc*. Perquè aquesta és l'aposta d'EL TEMPS.

